

ป้าทัศนา บัณฑิตพุทธ

ป้าทัศนา บัณฑิตพุทธ

เหตุการณ์ที่ทำให้ป้าได้มาอยู่ใต้ร่มบุญของหลวงพ่อดปากน้ำนั้น เริ่มจากพี่สาวของป้าที่ชื่อจริยา โชควิเชียร ครั้งหนึ่งพี่สาวเคยป่วยหนักเป็นไทฟอยด์ ผอม ผม่วรงหมดแทบไม่มี ทีนี้ก็เลยบ่นไว้ว่า ถ้าหายป่วยจะบวชชี ต่อมาก็หายจริงๆ พี่สาวจึงบวชเป็นแม่ชีอยู่วัดปากน้ำ ตั้งแต่อายุ ๑๐ กว่าขวบ อยู่มาไม่นานก็ได้ทำวิชากับหลวงพ่อดปากน้ำ

คุณจริยา โชควิเชียร

ส่วนตัวของป้าเองนั้นอยู่กับแม่ ครั้นพอแม่เสียแล้วก็รู้สึกไม่สบายใจและก็ไม่มีสมบัติอะไร ทางฝ่ายญาติพี่น้องเขาทำอะไรก็เป็นของเขา แต่เราไม่มีอะไร ป้าก็เลยตัดสินใจมาวัดปากน้ำ พอมายู่วัดปากน้ำบรรดาพี่น้องๆ เขาก็รักใคร่เมตตาเราเป็นอย่างดี ทั้งพี่ญาติ พี่สงวนนี่นะเป็นครูสอนธรรม เขาก็ส่งสารเรา หลวงพ่อสดท่านก็บอกว่า เลี้ยงมันเป็นลูก ส่งสารมัน พ่อแม่ก็ไม่มีแล้ว ตอนนั้นป้าเพิ่งจะอายุ ๒๐ ส่วนตอนนี้ ๗๔ ปีแล้ว

พี่สาวนั้น แต่เดิมเขาไม่ได้ชื่อจริยาหรอกนะ พอเขามาบวชชี หลวงพ่อสดก็เปลี่ยนชื่อให้ แต่เดิมชื่อพี่จันทร์ ทีนี้ไปพ้องกับชื่อของแม่ชีจันทร์ (แม่ชีจันทร์ ขนนกยูง) ชื่อไปเหมือนกันเข้าหลวงพ่อก็เปลี่ยนให้ใหม่ว่า จริยา โชควิเชียร หลวงพ่อสดบอกว่าตระกูลโชควิเชียรเนี่ยะ เป็นญาติของหลวงพ่อด

ด้วย ส่วนของป่า แต่เดิมชื่อ เจียม ท่านเปลี่ยนใหม่ให้ชื่อว่า พัดนา

ตอนอยู่วัดปากน้ำ ถือได้ว่าป่าเป็นศิษย์ของแม่ชีเอียร มีอะไรให้ป่าทำ ป่าก็ทำ ทำช่วยหลวงพ่อกุศลทุกอย่าง ทั้งมั่งทั้งมาน ป่าเป็นช่างเย็บผ้า เย็บใหม่ ทำให้สวยงาม เป็นแม่บ้านนะสมัยนั้น บางทีอย่างเย็บผ้านี้หลวงพ่อก็นั่งจ้อง ให้ป่าตัวหนึ่ง เย็บจิ๋วบ้าง เลือบบ้าง งานราษฎร งานหลวง รับทำหมด บางทีงานช่างนอก มีรายได้ก็เป็นของเรา อยู่วัดก็จริง แต่ไม่เคยขอเงินหลวงพ่อกเลย

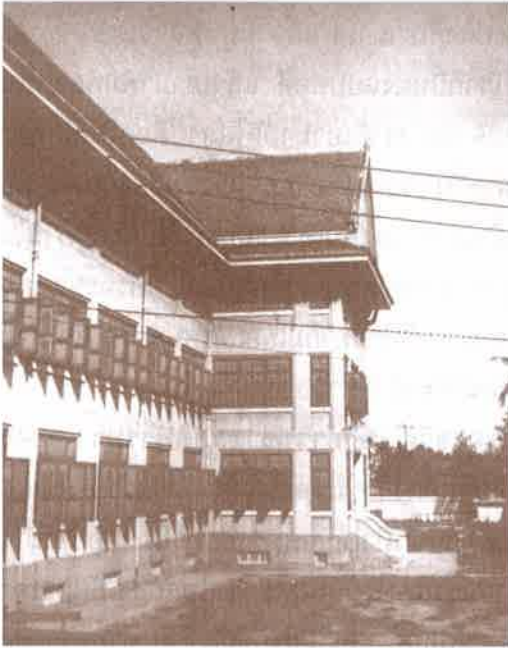
ช่วงที่เย็บปักถักร้อยอยู่วัดปากน้ำ บางทีก็ต้องตัดจีวร ฟัตรีธาเป็น คนคุม จะตัดชิ้นไหนฟัตรีธาจะเป็นคนวัดก่อน แล้วเราเป็นคนตัด เราเย็บบ้าง

พี่เขาเย็บบ้าง พอเย็บเสร็จจนเย็บก็กลับตะเข็บ เย็บให้พระมีสมณศักดิ์ไม่ใช่เฉพาะพระธรรมดานะ อย่างพระสังฆราช (ปุ่น ปุณณสิริ) ตอนนั้นท่าน เป็นพระธรรมวโรดม อย่างของหลวงพ่อนี้ป่าก็ทำ ทั้งตัดอั่งสะ ทั้งซัก ทำเรื่อยมาเลย ทำให้ทุกๆ องค์ ทั้งเอามาซักเอามาซ่อมอะไรอย่างนี้

ในห้องทำวิชชาจะมีมุ้งกันยุงมุงใหญ่ เขาจะใช้ตอนนั่งกลางคืน ถ้ากลางวันจะตลบขึ้น ป่า ไปดูพอเห็นตรงไหนเลอะๆ ดำๆ ก็ไปปิดกวาด เพราะป่าชอบสะอาด ทำซะเลี่ยมเลย อย่างมุ้งในโรงงานทำวิชชาป่าก็เคยเย็บ ที่แรกเอามาซ่อมก่อน พอมีเงินก็ซื้อผ้ามาตัดให้ใหม่ เอามาวัดมาค่านวนว่า กี่เมตร ครั้งหลังๆ ก็ทำเรื่อยมาพอทำใหม่ก็สวยสะอาด

ห้องน้ำสมัยนั้นใช้น้ำในคลองตักมาแล้วก็เอามาวางต่อๆ มาเทลงตุ่ม ทางเดินก็โครงเครง ก็พากันไปเอาดินมาถม ถมเสร็จแล้วป่าก็ไปดูช่างเขา เทปูนไปเห็นเขาพอปรับดิน เสมอกันแล้ว ก็เอาหินเกร็ดมาลง ช่วยกันเหยียบ แล้วเทปูน ป่าไปดูเขามาเอาปูนใส่ ทราย ๓ ปูน ๒ ผสมกันเข้าไปแล้วเทพาด หลวงพ่อสดท่านเห็น ท่านก็ถามว่า เอ๊ะ มันไปเป็นมาได้ยังงี้ ก็ตอบว่า ลูกก็ดู

เขามาเจ้าค่ะ ท่านก็บอกว่า
“เออ..ช่างจดช่างจำนะ”

อยู่มาจนหลวงพ่อสรางโรงเรียนพระปริยัติธรรม ท่านก็สรางพระ ป้าก็เข้าไปช่วย ก็ไม่ทำอะไรมาก วางก็ไปนั่งเข้าที่กับหลวงพ่อ หลวงพ่อก็สอนแต่ป้านี่นะไม่ใช่ว่าจะได้ทำวิชชากับเขา ป้าจะทำงานโดยส่วนแม่บ้าน อย่างเช่นงานพิมพ์พระ งานทำจีวรอะไรอย่างนี้ วางๆ หลวงพ่อก็จะเรียกไปนั่งไปสอนเอง เพราะสงสาร “อ้อ..ช่วยมันหน่อย” ป้าก็ปฏิบัติตาม

คราวที่พิมพ์พระ ป้าพิมพ์เต็มทีเลย ทำไม่รู้เท่าไรรเราไม่เคยนับ ยิ่งทำก็ยิ่งชำนาญ มีแรงเท่าไรรก็ทำไปเต็มทีพอเหนื่อยก็พักหลวงพ่อก็ให้บุญตลอด ส่วนผลสมของพระก็จะมีดอกมะลิ ที่บูชาพระ บูชา

ดวงแก้ว มีเส้นเกศาที่หลวงพ่อบรงก็เอามาใส่ แล้วก็มียูนพลาสเตอร์ เขาจะมีพิมพ์สวยๆ เท่ากับองค์พระ เราก็ปั้นผงแบบพอดิ แล้วเอามาพิมพ์ลงไปในบล็อกพิมพ์ คนปั้นเขาจะปั้นพอดิเลย เราก็เอามาอัดใส่ลงบล็อกพิมพ์กดลง แล้วดันข้างล่างขึ้น พอดิดันข้างล่างขึ้น ก็ค่อยๆ เอาออกมาวางเรียงกันเต็มเลย จะมีที่ว่างคล้ายๆ กับกระถางแล้วเอามารองพื้นเขาจะเอาพระไปฝังอยู่ด้านใน ใกล้กับหลวงพ่อบรง หลวงพ่อบรงจะคอยดูแลคอยคุม หลวงพ่อบรองว่าใครจะขโมยไม่ได้นะ บาบนะ ต้องไปขออนก่อน คนที่ช่วยทำก็มีเยอะทั้งคนเหนือ คนใต้ มีพี่น้องนี่ เป็นหัวหน้า ส่วนแม่ชีจันทร์ก็มีหน้าที่ทำวิชา

หลวงพ่อบรองเอาพระของขวัญ เข้าทำวิชาตลอดพรรษา พอออกพรรษาหลวงพ่อบรองเอารายละเอียดบอกว่า พระพุทธเจ้าท่านตรัสว่า ยังไม่เคยมีของศักดิ์สิทธิ์อย่างนี้เกิดขึ้นเลยตอนนั้นป่าไผ่ยี่นหลวงพ่อบรองบอกอย่างนี้

หลวงพ่อบรองจะสอนธรรมะวันพระ วันพฤหัสบดี เข้าโบสถ์ลงเป็นประจำ ท่านจะสอนธรรมะสอนเรื่องวิชา สอนตั้งแต่เริ่มแรกหญิงชาย ชายชวา พอหนักๆ เข้าท่านก็เล่าถึงความดีของพระที่ไปพระนิพพาน ท่านเอามาเล่าให้ฟัง ท่านบอกว่า สำคัญที่สุดคือให้หนึ่ง ให้หยุด ให้เข้าศูนย์

หลวงพ่อบรองสอนย้ำเสมอว่า ให้ทำธรรมะให้ต่อเนื่อง แล้วท่านก็เคยบอกอีกว่า อีกหน่อยจะมีคนมาสอนต่อ จะทำวิชาและขยายได้กว้างขวาง อันนี้เป็นเรื่องจริงเลย หลวงพ่อบรองพูดในโรงงาน พี่สาวที่ทำวิชชาอยู่กับหลวงพ่อบรอง ยังเคยบอกเลยว่า อีกหน่อยจะมีคนมาสอนต่อ พี่เคยบอกว่า วิชานี้ถ้าทำสำเร็จแล้วจะไม่ตาย พี่บอกอย่างนี้ พี่เขามั่นใจ พี่สาวก็พูด หลวงพ่อบรองพูดว่า อีกหน่อยจะมีคนมาทำแทนนะ กว้างไกลกว่ากันเยอะเลย เขานั่งเห็นหมดละ รู้หมดว่าจะขยายยังไง กว้างยังไง จนทั่วโลก

อย่างสมัยหลวงพ่อบรอง แม่ชีที่เป็นฝรั่ง ก็เข้ามาเยอะนะ เขาเข้าถึงธรรมะที่ทำวิชชากับหลวงพ่อบรอง ก็มีหลายรุ่น รุ่นที่ยังเป็นสาวก็มี

ป้าอยู่วัดปากน้ำมาเรื่อยๆ หลวงพ่อบรองเลี้ยงเราเหมือนลูกอยู่มาจน

ประมาณปี ๒๔๙๕ ป้าก็ออกมามีครอบครัว พอติเขามาขอแต่งงาน

พอไปอยู่ทางโลกมีเงินเข้ามาก็ไปดูแลพี่สาวมาทำบุญตลอดจนใครๆ บอกว่าพี่คนเฒ่า เขาต้องไปทำบุญวัดปากน้ำ ที่อื่นเขาไม่ค่อยไป พอลูกโตก็เอามาบวชที่วัดปากน้ำ อย่างลูกชายคนโตนี่ก็หันหลังพ่อ จำได้ว่า หลวงพ่อกถามว่ามันพูดได้หรือยัง แล้วท่านก็เอามือไปลูบหัว พี่สาวเขาเคยบอกกับป้าว่า เธอเนี่ยจะมีลูกชาย ๕ คน และจะลำบาก ต้องเลี้ยงลูกเอง แต่ก็มีลูกสาวคนหนึ่ง คนนี้ดีเขาจะเลี้ยงแม่ อีกหน่อยเขาจะใจดี ใจบุญ คือลูกสาวคนเล็ก เสร็จแล้วก็ เป็นความจริง ตอนนั้นเราก็ดีใจที่ได้ลูกสาวใจบุญตลอด ทำอะไรเป็นบุญเป็นกุศล ไม่เคยแตะต้องกับบาปเลย ชื่อปาริชาติ เกิด พ.ศ.๒๔๑๗ เป็นลูกคนที่ ๖ คนสุดท้าย ส่วนลูกชาย พอแต่งงานมีครอบครัวเขาก็ห่างหมด ไม่ค่อยมาให้เห็น นานๆ พอคิดถึงแม่ก็มาเยี่ยม แต่คนเล็กเขาจะดูแลแม่

ส่วนใหญ่แล้วคนที่ออกไปอยู่ทางโลกหลวงพ่อก็จะไม่สน ท่านไม่พูดเลย ท่านบอกว่า ถ้าไปอย่างนั้นมันก็โกงตัวเอง คือว่าไม่ได้ทำอะไรให้ตัวเอง ทำแล้วเป็นของคนอื่นเขา ไม่ใช่ของเรา

พี่สาวเขาดีมากๆ เขาบอกว่า แกก็บุญละเอียด บุญสะอาด แกไม่มีบาปอะไร ป้าก็คิดทบทวนดู พอมาแต่งงานมีลูกแล้วมาตกอับเพราะต้องเลี้ยงลูกคนเดียวลำพัง พ่อบ้านเขาก็หนีไป ลำบากมากกว่าจะได้นอนตี ๑ ตี ๒ ก็นึกสงสารตัวเอง น้อยใจตัวเองนะ บางทีความรู้สึกมันวูบขึ้นมาเลย คิดว่าไม่น่ามีชีวิตอยู่เลยนะ ตัวเราเนี่ย ตอนนั้นป้าก็ประมาณ ๔๐ กว่าๆ

หลวงพ่ot่านก็สิ้นไปแล้ว ป้าเคยลำบากและดูแลลูกคนเดียวถึงห้าคน สามีกี่ไม่อยู่ วันหนึ่ง ไม่สบายเป็นลม ก็ได้ยินเสียงหลวงพ่อสวดเรียก พอมองขึ้นไปข้างบนนะ เป็นหลวงพ่อสวดท่านงามมาก ไม่ใช่พระธรรมดา สูงใหญ่แสง

ก็มีสง่าราศีมากเชียว แม้
ท่านสิ้นไปแล้วท่านก็ยัง
มาเรียก ป้าก็นึกถึงว่า ถ้า
ไม่มีหลวงพ่อก็ ป้าคงไม่มี
ชีวิตอยู่แล้ว

หลวงพ่อดท่าน
เป็นพระที่มหัศจรรย์ ท่าน

ปาฏิหาริย์มาก สมัยยังมีชีวิตอยู่ พอช่วงที่หลวงพ่อดท่านว่างๆ ท่านก็จะบอก
ให้มานั่งสมาธิ ท่านบอกว่า “เนี่ยคอยดูนะ เดี่ยวหลวงพ่อดจะนั่งเรียกฝนให้แกดู”
เพราะคุยกับเราสนิท พอสักครู่ใหญ่ๆ ฝนก็หล่นลงมา

อย่างงานละเอียดที่หลวงพ่อดท่านทำท่านบอกว่า มันจบไม่ง่าย ยังไม่รู้
เลยว่าละเอียดมันไปแค่ไหน

ส่วนพี่สาวของบ้านนั้นก็เสียชีวิตตอนอายุ ๕๐ กว่าๆ ตอนนั้นหลวงพ่อด
ท่านสิ้นแล้ว แกคงยังไม่หมดกรรม ก่อนเป็นไทพอยต์ ผอม ผอม ร่วง พอบวชก็
อ้วนท้วนสมบูรณ์ อยู่ต่อมาก็เป็นไส้ติ่งต้องไปผ่าตัดที่วัดชนะก็หาย พออยู่มา
ประจำเดือนหมด หมอบอกว่าต้องไปซูดมดลูก ก็ไม่ยอมไปซูดจนกระทั่งเรือร้าง
มาผ่าตัดที่เปาโล ทั้งฉายแสง ผังเลเนียมก็ไม่หาย แล้ววันที่แกจะเสียนะ พุด
ถึงแล้วก็ส่งสารแกผอม แกก็บอกกับป้าว่า อย่าไปไหนนะ วันนี้จะตายแล้ว
จะไปแล้ว พุดแล้วก็ซนลูก ธรรมะเกิดมาก ธรรมะนี้ก็ไม่ใช่ว่าจะรักษาทุกคน
ให้อยู่ได้นะ ถ้าเป็นกรรมจะตายก็ต้องตาย แต่ถ้าวิชาสำเร็จจะจะไม่ตาย พี่
บอกว่าจะเอาให้ได้ปราบมารให้ได้ พวกมารเขาบังคับให้แก่ ให้เจ็บ ให้ตาย
หลวงพ่อดท่านก็เคยบอกว่า ท่านจะรื้อผังมารออกให้ได้ แล้วท่านก็พุดว่า อีก
หน่อยจะมีคนมาทำแทนและกว้างไกลกว่ากันเยอะเลย

